

βησσαλώνω ἀμαρτ. γησσαλώνω Κάριπ. ἡσσαλώ-
νω Κάριπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βήσσαλο, δι' ὃ ἰδ. βότσαλο.

Βησσαλάζω, ὃ ἰδ.: Νὰ κρυώσης καὶ νὰ γησσαλώσης.
(ἀρά).

βῆτα τό, κοιν. βῆ σύννηθ. βῆτα ἦ, Πόντ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. βῆτα.

Τὸ δεύτερον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου ἐνθ' ἄν.:
Φρ. Ἡ ἄλφα βῆτα (τὸ ἀλφάβητον). Εἶναι ἀκόμα 'ς τὴν ἄλφα
βῆτα (εὐρίσκεται εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς μαθήσεως). Δὲν ξέρει
ἀκόμα τὴν ἄλφα βῆτα. Ὁ ἄλφα καὶ ὁ βῆτα (ὁ ἕνας καὶ ὁ
ἄλλος). Δὲ μ' ἀρέσει νὰ παρακαλῶ τὸν ἄλφα καὶ τὸ βῆτα
κοιν. Τὰ λέω ὅλα ἄρφα βῆτα (λεπτομερῶς) Κεφαλλ. Ὁχι
ἄλφα, μόνι βῆτα (ἐπὶ τοῦ μὴ ἀντιλαμβανομένου) Ἡπ. Ἄσμι.

Ἄλφα βῆτα, κόψε πίττα, | δῶσ' κ' ἐμὲ καὶ τοῦ Νικήτα
(παιδικόν) σύννηθ.

βηχάκι τό, σύννηθ. βηχ-χάτοι Εὐβ. (Κουρ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βῆχας διὰ τῆς καταλ. -άκι.

Ἀσθενὴς βῆξ: Ἐχει ἓνα βηχάκι ποῦ δὲ μ' ἀρέσει. Ὑ-
ποπιτο βηχάκι. Συνών. βηχαλάκι, βηχαράκι.

βηχαλάκι τό, πολλαχ.

Ὑποκορ. τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. βηχάκι διὰ τῆς καταλ. -άκι.

Βηχάκι, ὃ ἰδ.

βῆχανι τό, Χίος — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Μ'Εγκυκλ. βη-
χάνι Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βήχω. Ἰδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λαογρ. 10
(1929) 200.

Τὸ ἀντιβηχικὸν φυτὸν βήχιον τὸ σιτοφάγον (tussilago
farfara) τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compositae). [**]

βηχαράκι τό, Ἀθῆν. — Λεξ. Ψύλλ.

Ὑποκορ. τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. βηχάρι διὰ τῆς καταλ. -άκι.

Βηχάκι, ὃ ἰδ.

βήχαρος ὁ, Ἀθῆν. βήχ-χαρος Εὐβ. (Κουρ.)

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. βῆχας διὰ τῆς καταλ. -αρος.

Ὁ δυνατὸς καὶ ἔμμονος βήξ. Συνών. γαιδοῦρο-
βῆχας.

βῆχας ὁ, κοιν. βῆχ-χας Εὐβ. (Κουρ. Ὁξύλιθ.) Κύπρ.
βῆκχας Χίος (Καρδάμ.) βῆκχας Σύμ. βέχας Πόντ. (Τραπ.)
βῆκος Σύμ. δῆχο Τσακων. βῆχα ἦ, Καπ. (Ἀραβάν.)
Πόντ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. βήξ. Τὸ θηλ. βῆχα καὶ μεσν.

Βήξιμο, ὃ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Βῆχας δυνατὸς -κούφιος -μα-
λακὸς -ξερός. Μὲ πιάνει βῆχας. Ἐχω βῆχα. Δὲ μ' ἀφίνει ὁ
βῆχας κοιν. || Φρ. Τοῦ 'κουπα τὸ βῆχα (περιέστειλα τὴν ἀλα-
ζονείαν του, τὸν ἀπεστόμωσα) σύννηθ. Ἐχω βῆχα (δὲν δύ-
ναμαι, δὲν εὐκαιρῶ) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) Ἡβγς ἀποῦ
τὸν βῆχαν του (ταχέως, ἀποτόμως περιώρισε τὰς ἀξιώσεις
του) Σύμ. || Παροιμ. Ἀποῦ 'χει βῆχα ὡς βήξῃ (ὁποῖος τολμᾷ
ὡς ἀντίπῃ) Κρήτ. Ἀπορία ψάλτου βῆχας (ἐπὶ τῶν ἐν ἀμη-
χανίᾳ ὄντων καὶ προσπαθούντων νὰ καλύψουν δι' ἀτέχνων
προφάσεων τὴν ταραχὴν των, ὅπως ὁ ψάλτης τῆς ἐκκλη-
σίας μὴ ἐνθυμούμενος τὸν ἦχον βήχει. Ἡ παροιμ. καὶ
μεσν.) σύννηθ.

Βῆχας καὶ συνάχι, | χαρά 'ς τον ὅπου τὰ 'χει
(ὅτι τὸ βήξιμον καὶ τὸ συνάχι εἶναι παθήσεις ἐλαφροὶ δη-
λοῦσαι ἀπουσίαν βαρυτέρου κρυολογήματος). || Γνωμ. Ἡ
ἀγάπη κ' ὁ βῆχας δὲν κρύβονται (ἐπὶ πράγματος προδήλου.
Παραλλαγαὶ τῆς παροιμ. παρὰ ΝΠολίτ. παροιμ. 3, 104
κέξ.) Συνών. ἀνάγκη 5.

βηχιάζω Κωνπλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βῆχας.

Καταλαμβάνομαι ἀπὸ βῆχα ἔνεκα κρυολογήματος:
Βῆχα ὅζω κ' ἐβῆχισα.

βηχιάρις ἐπίθ. Ἰων. (Κρήν.) κ.ά. — Λεξ. Ἡπ. Ἐ-
λευθερουδ. Μ'Εγκυκλ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. βηχιάρις
Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βῆχας καὶ τῆς καταλ. -ιάρις. Ἡ λ.
καὶ παρὰ Σομ.

1) Ὁ κατεχόμενος ἀπὸ βῆχα, ὁ συχνὰ βήχων ἐνθ' ἄν.

2) Φυματικὸς Λεξ. Πρω. Δημητρ.

βηχιο τό, Ἡπ. Κρήτ. βηχιο Σύμ. βεχίος Πόντ.
(Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) βεχίος Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ.
κ.ά.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. βηχίον. Διὰ τὸ βεχίος ἰδ. ΓΧα-
τζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 8 (1912) 2, 6.

Βήξιμο, ὃ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Μ' ἐπιασε τὸ βηχιο Κρήτ. Φρ.
Ἐνα βηχιο! (ἐπὶ ὀχληροῦ) Σύμ.

βηχουλλίζω Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. βηχούλι.

Βήχω ἐλαφρῶς.

βήχω κοιν. βήχων βόρ. ιδιῶμ. βήχ-χου Εὐβ.
(Κουρ. Ὁξύλιθ.) βήχων Καπ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Φερτ.)
βέχω Κύπρ. Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) βη-
χῶ Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Μακεδ. (Βλάστ. Κοζ. Μελέν.
Σισάν.) φ'χῶ Μακεδ. (Βελβ.) βηχάου Θράκ. Μακεδ.
(Βλάστ.) βήσω Μεγίστ. Σύμ. βέζω Πόντ. (Ὁφ. Σα-
ράχ.) βηχίτ-τζω Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. βήσω.

Ἐκβάλλω ἀπὸ τοὺς πνεύμονας ἀκουσίως ἢ ἐκουσίως
ἀέρα βιαίως καὶ μετὰ κρότου ἐνθ' ἄν.: Φρ. Δὲν τολμᾷ οὔτε
νὰ βήξῃ. Ὁποῖος θέλει τὸ δεῖνα πράγμα ὡς βήξῃ (ἀστεία πα-
ρακείμενοι πρὸς ζήτησιν ἐπιθυμητοῦ τινος). Τοῦ βήχω (διὰ
βηχὸς τοῦ κάμνω σημεῖον) σύννηθ. Δὲν τὸν ἄφηκε νὰ βήξῃ
(δὲν τοῦ ἄφησε οὐδὲ τὸν ἐλάχιστον χρόνον) Κρήτ. Ἀποῦ 'χει
βῆχα ὡς βήξῃ (ὁ τολμῶν ὡς ἀντίπῃ) αὐτόθ. || Παροιμ. Ἄλλο
'χ' ἢ γραιὸ καὶ βήχει (ἐπὶ μὴ ὀρθῆς διαγνώσεως τῆς ἐπι-
θυμίας τινός) Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Συνών. κοχίζω.

βία ἡ, κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν.
Τραπ.) Τσακων. βίγια Πόντ. διὰ Ἡπ. βιά σύννηθ.
βκιά Κύπρ. ἐβιά Χίος διὰ Εὐβ. (Στρόπον.) Θράκ.
(Ἀδριανούπ. κ.ά.) Λέσβ. Στερελλ. (Καλοσκοπ. Λοκρ.) Σάμ.
Σκόπ. ἀδιά Θεσσ. (Τρίκκ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σουφλ.
κ.ά.) Μακεδ. (Βελβ. Βλάστ. Ρουμελ.) ἐδιά Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. βία. Τὸ βία καὶ ἐν Ἐρωτοκρ.

Α) Οὐσ. 1) Τὸ κῦμα Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ.
Τραπ.): Τὰ βίας ἐπαίρειναν αὐτοὺς Κερασ. Ἡ σημ. καὶ με-
ταγν. Πβ. Λιβάν. 4, 371 «πόλεις δ' ἄλλαι λέγονται αἱ μὲν
κατακλυσμοῖς, αἱ δὲ βίαις θαλάσσης ἀφανισθῆναι». 2)
Πληθ. βίς, αἱ συστολαὶ τῆς μήτρας μικρὸν πρὸ τοῦ το-
κετοῦ Ζάκ. 3) Καταναγκασμὸς σύννηθ. καὶ Πόντ.: Φρ.
Διὰ τῆς βίας (βιαιώς). Ἀνοίγω μὲ βία (βιάζω τὸ κλειθρον)
σύννηθ. Μετὰ βίας (διὰ τῆς βίας) Ἡπ. Κέρκ. Μακεδ. (Κα-
στορ.) Ἡ φρ. καὶ ἐν Π. Δ. (Ἐξοδ. 14, 25) «καὶ ἤγαγεν
αὐτοὺς μετὰ βίας». β) Ἀνάγκη πολλαχ.: Γνωμ. Τὸ βίο
μον 'ς τὴ βία μου (ἡ περιουσία μου ὡς δαπανηθῇ εἰς
ῶραν ἀνάγκης). 4) Σπουδὴ, ἐπειξίς κοιν. καὶ Πόντ.
(Οἶν. κ.ά.) Τσακων.: Δὲν εἶναι καμμιὰ βία (δὲν ἐπείγει τὸ
πράγμα). Δὲν ἔχω βία (δὲν ἐπείγομαι). Ἐφυγε μὲ μεγάλη βία
κοιν. Ἐμπρός, βία! (προτροπὴ πρὸς δραστηριωτέραν ἐνέρ-
γειαν) Κρήτ. Ἡ ἐδιά δὲ δὴν ἀφίνει ν' ἀνεσάνῃ Ἀπύρανθ.

